

PROLOOG

In mijn ooghoeken blijven monsters ronddolen. Wanneer je eenmaal bent aangevallen door die verschrikkingen, vergeet je dat nooit meer.

Ik leun tegen de reling van het autoveer terwijl dat door de golven van de Pamlico Sound ploegt, waarvan het water door een keten van witte zandbanken tegen de woeste kracht van de Atlantische Oceaan wordt beschermd. Ik kan mijn ogen maximaal twee seconden dichtdoen en voel de zon op mijn gezicht, vergezeld door de wind, die het zilte vocht van de opspattende boeggolven met zich meevoert. Mijn Mets-pet zit stijf over mijn hoofd getrokken tegen de harde windstoten die het stalen dek geselen, terwijl ik terugvaar naar Ocracoke Island, een plek van vissers, mensen met los-vaste baantjes en wat incidentele orkanen. Op dit moment is het er vredig, maar dat kan binnen de kortste keren veranderen. De verschrikkingen waarschuwen niet echt vaak.

Het leven heeft tegenwoordig veel weg van het snijvlak van een scheermes. Ik bid om een reis zonder gedoe. Maar ik ben er klaar voor als dat niet het geval zou zijn.

De pont voert me langs de kust van North Carolina en neemt me mee terug naar het eiland dat nu mijn thuishaven is. Ik leun over de reling, kijk naar het water met de kleur van grijsgroene leisteen en zie het omkrullen waar het schip het doormidden snijdt en witte schuimkoppen veroorzaakt.

Maar ik kan hier niet staan blijven staren. Ik krijg steeds sterker het gevoel dat een van hen zich ook aan boord bevindt. En dus draai ik

me onopvallend een kwartslag, zodat ik het dek kan bekijken vol auto's en vreemdelingen die zich ook langs de reling ophouden.

Ik krijg een passagier in het oog die bijna achter op de pont staat. Het is een lange vent met een flinke buik. Hij heeft zich niet geschoren, draagt een vuil spijkerjack over een overall en staat in zijn eentje over het water van de zee-engte uit te kijken, waar de hekgolf in schuim verandert. Hij trekt zijn hoofd naar achteren, hoest diep uit zijn longen luidruchtig iets op en lanceert met kracht een groene rochel de zee in.

Een van mijn zintuigen maakt me duidelijk dat deze man wel eens een van hen zou kunnen zijn. Een van de verschrikkingen. Hoewel ik dat niet zeker weet.

En dan merk ik rechts van me, langs de reling, een meter of zes bij me vandaan, een vader en moeder met hun zoontje op. Ze glimlachen en ze praten wat met elkaar. De man zegt iets tegen de vrouw en ze schiet in de lach terwijl ze een arm bij hem insteekt.

Het stel brengt herinneren bij me boven aan de vrouwen die ik heb gekend. Courtney, natuurlijk. De prinses van de overdaad en de spijtgevoelens.

En de anderen. Hoe kan ik *niet* aan hen denken, na alles wat er is gebeurd? Marilyn Parlow, de jonge liefde van mijn veel jongere leven. De flirterige, beledigende, mysterieuze Marilyn.

En Ashley Linderman, de slimme rechercheur met lef die ik kortgeleden heb ontmoet, tijdens de trieste terugkeer naar mijn geboorteplaats, na zo veel jaar te zijn weggeweest.

En dan heb je natuurlijk Heather nog, van wie het leven zo'n beetje een mysterie voor me blijft.

Ik werp nog eens een blik op de lange, brede man die in zijn eentje achter op de veerpont staat. Ik zou het mis kunnen hebben. Het is mogelijk dat het speciale gevoel dat ik over hem heb, wordt veroorzaakt door de dieselmotoren van de pont, meer niet.

Links van me merk ik ook nog een jongeman bij de reling op, die ergens voor in de twintig lijkt te zijn. Gezien zijn T-shirt met doods-kop en bijbehorende beenderen, is hij waarschijnlijk een toerist. Alles aan hem is zwart: zijn broek, zijn schouderlange haar en, wanneer ik eens iets nauwkeuriger kijk, ook zijn eyeliner. Hij staat in een

paperback te lezen die op paranormale fictie lijkt, wat uiteraard mijn aandacht trekt.

Hij staat niet ver bij me vandaan en ik roep boven het water en de wind uit: 'Houd jij van horror?'

'Dit gaat alleen maar over vampiers en demonen, en zo.'

'Je zegt "alleen maar", alsof het niks voorstelt,' reageer ik. 'Ze noemen dat bovennatuurlijke thrillers, maar ik zou zeggen dat *horror* een betere beschrijving is.'

'Een beschrijving waarvan?' Hij kijkt me aan met zijn hoofd een beetje schuin naar achteren, waarmee hij een gevoelsmatige afstand bewaart en me behandelt alsof ik zojuist in een komodo-vaan ben veranderd.

Ik kijk hem recht aan. 'Jij denkt dat die duistere machten niet meer zijn dan fantasie. Degenen die doorbreken vanaf de andere kant. Die de dood brengen. Vernietiging. Maar dat is precies wat ze willen dat we denken.'

Het joch snuift nog eens en zegt bijna onhoorbaar: 'Gast, dat klinkt best wel paranoïde.'

'Gast,' kaats ik terug, 'niet als het waar is.'

Eerst een lachje. Dan een vraag. 'Wat voor soort duistere machten, dan?'

Normaal gesproken praat ik niet met vreemden over onzichtbare monsters, maar hij lijkt geïnteresseerd te zijn. En dus voel ik automatisch de neiging opkomen om het uit te leggen. 'Zoals de drie dodelijke vijanden.'

'Wauw.' Hij doet er een seconde het zwijgen toe en zegt dan langzaam: 'Okééééé. Drie vijanden ...'

'Ik vertel je nu iets belangrijks,' waarschuw ik hem. Maar zelfs al terwijl ik het zeg, weet ik dat ik als een crackverslaafde moet klinken. Maar goed, wie weet wanneer de waarheid tot iemand zal doordringen? 'Allereerst heb je deze wereld, met alles erop en eraan, en alles wat we zien, maar ook alles wat we niet kunnen zien. Vervolgens heb je het vlees – al die verlangens, arrogantie, ambities – wanneer we toestaan dat het ons in zijn macht krijgt. En als laatste, maar zeker niet minder belangrijk, heb je de duivel. Het bedreigingsniveau is trouwens recht evenredig omgekeerd aan dit lijstje.'

Hij kijkt uit over het water en slaat dan de paperback weer open op de plek waar hij zijn vinger er als bladwijzer tussen had gestopt. 'Veel geluk ermee.'

Ik besluit om niet te zeggen wat ik denk: jongeman, geluk heeft daar niets mee te maken.

Hij laat zijn hand met de paperback langs zijn zijzakken en loopt weg, misschien wel op zoek naar zijn auto die ergens op de pont staat geparkeerd. Of misschien wil hij gewoon zo ver mogelijk uit de buurt blijven van de een of andere gestoorde met een demonencomplex.

Ik laat mijn blik nog eens over de andere passagiers op het dek glijden, in de wetenschap dat ze stuk voor stuk onderdak zouden kunnen verlenen aan een monster.

Zo is het niet altijd geweest. Er was een tijd dat ik professionele visitekaartjes bij me had, in een sterlingzilveren mapje dat in de linkerzak van een van mijn Italiaanse maatpakken zat, vlak boven mijn hart. De kaartjes waren van hoge kwaliteit en er stond in een zwart met gouden doordruk 'Trevor Black, Attorney-at-Law, Criminal Defense & Major Crimes' op gedrukt, gevolgd door het adres van mijn advocatenkantoor aan de Upper East Side in New York.

Maar dat is verleden tijd. Als ik die visitekaartjes nu zou uitdelen, zou ik kunnen worden gearresteerd. De moordzaak rond Dunning Kamera heeft heel mijn leven overhoop gegooid.

Rechts van me, bijna een kilometer bij de pont vandaan, zie ik hoe vissers hun lijn uitgooien in de branding. Ik denk erover om met mijn veertigvoeter de jachthaven uit te varen, de Golfstroom in. De geelvintonijn zou in de buurt kunnen zijn. Maar ook al is dat niet het geval, er bestaat een kans dat ik daar, ver op die grote, blauwe oceaan even van *hen* ben verlost.

Ik heb in elk geval altijd gedacht dat het op het open water veilig is. Maar toch houd ik de grote vent die nog maar eens over de reling spuugt in het oog. We zullen zien of mijn theorie klopt.

Het haventje van het eiland moet zo in zicht komen, dus ik besluit terug te lopen naar de plek waar mijn Land Rover bumper aan bumper tussen de andere auto's staat opgesloten. Net als veel andere passagiers stap ik in mijn vervoermiddel, trek ik het portier

dicht en wacht ik tot de pont uiteindelijk zal aanmeren. Ik kan de haven nog niet zien, maar straks komt het autoveer schurend tot stilstand tegen de grote houten palen die met touw aan elkaar vast zijn gemaakt en die glad zijn van de slijmerige, groene algen die erop groeien.

En dan realiseer ik me dat mijn raampje openstaat, meteen gevolgd door het gevoel alsof ik een klap in mijn gezicht krijg. Omdat ik al die tijd gelijk heb gehad. Een van de monsters bevindt zich ook op de pont en is dicht bij me in de buurt. En komt steeds dichterbij.

Ik draai mijn hoofd een klein beetje naar links, naar mijn open raampje. En dan zie ik hem, vanuit mijn ooghoeken. De grote man met het vuile spijkerjack over zijn overall, die nu langzaam in de buurt van mijn auto komt.

De luidsprekers van de pont kraken, gevolgd door een stem die de gebruikelijke opdracht geeft om de motoren te starten, maar de auto's wel op de handrem te laten staan tot een van de pontmedewerkers in zijn lichtbruine uniform gebaart dat we kunnen rijden.

De grote man in de overall staat stil naast mijn wijd openstaande raampje. Zijn vlezige knuist grijpt de rand van mijn portier, zo dichtbij dat ik de haartjes op de rug van zijn hand kan tellen. Hij broemt iets, laag en woest.

Maar op dat moment zie ik door mijn voorruit een andere man aan komen lopen. Hij gaat gekleed als een pontmedewerker in een lichtbruin uniform, die kaarsrecht naar mijn auto toe beent en eruitziet alsof hij niet te stoppen is. En dan, opeens, verdwijnt de grote vent die naast mijn raampje staat. Ik kijk in mijn achteruitkijkspiegel om te zien waar de man naartoe is gegaan, maar ik zie hem niet meer. Meteen daarna kijk ik weer voor me, naar de pontmedewerker. Maar die is ook verdwenen. Dat maakt tegenwoordig deel uit van mijn leven van alledag – deze botsing van koninkrijken, duister en licht. De onzichtbare oorlog. Behalve dan dat ik die door een buitengewone reeks van gebeurtenissen *wel* kan zien. En ik heb partij getrokken.

Ik doe mijn portier op slot en mijn raampje dicht. Ik wacht de rest van de tocht in mijn auto tot we het eiland zullen bereiken,

waarna de stalen klep van de pont met een metalig gekreun naar beneden zal worden gelaten, je *kloenk* hoort en er een afrit is ontstaan. Nog even geduld tot het zover is. Ik raap mijn gedachten bij elkaar. Nog even en dan ben ik weer thuis, hoewel ik me realiseer dat mijn eiland geen veilige thuishaven meer is. Maar goed, dat had ik hoe dan ook moeten weten. Geen enkele plek op aarde is veilig.

HET VLEES

HOOFDSTUK 1

Ik was dertien toen mijn vader overleed. Zijn begrafenis werd gehouden in een grote stenen kapel op het terrein van de begraafplaats. Het was mijn eerste echte kennismaking met de dood. Maar het zou niet mijn laatste zijn. Ik kon het niet onder woorden brengen en begreep het ook niet, maar het feit dat de ceremonie op een begraafplaats werd gehouden, confronteerde me op de een of andere manier met een beeld van de dood dat ik bijna kon aanraken. Als een droevig sprookje, vol inkttekeningen van de machtige, meedogenloze reus die het land van de doden bewaakte, terwijl ik, hopeloos en angstwekkend klein, stond te huiveren in zijn ontzagwekkende schaduw.

Mijn moeders gedempte snikken tijdens de dienst, die morgen, waren hartverscheurend. Nog erger dan haar onophoudelijke gehuil op de dag dat de deurbel ging en er twee mannen van de metaalgijeterij op de stoep stonden. Een van de mannen had me meegenomen naar onze televisiekamer en wachtte waarschijnlijk tot mijn moeder zichzelf weer een beetje bij elkaar had geraapt. Toen ze uiteindelijk naar me toe kwam, ging ze naast me zitten en herinnerde ze me er met bevende, haperende stem aan dat mijn vader van me had gehouden. En toen kwam het ergste. Ze vertelde me dat hij de dood had gevonden bij een bedrijfsongeval. Ik probeerde haar in mijn eigen verdoofde staat te troosten, maar niets van wat ik deed leek de pijn te kunnen verlichten. Ondanks dat nam ze me in haar armen en vertelde ze me snikkend dat we het wel zouden redden. Maar ik wist niet hoe.

Nadat de rouwdienst was afgelopen, kwam er een vloedgolf aan gezichten naar me toe om te zeggen dat ze het zo erg voor ons vonden – sommige bekend, de meeste niet. Een paar ervan vonden het nodig om me eraan te herinneren dat de dood in elk geval snel was ingetreden. ‘Hij heeft niet geleden,’ werd me verteld. Ik ben ervan overtuigd dat dat was bedoeld als troost, doorspekt met een scheutje wijsheid. Maar ik vatte geen van twee. Wanneer je dertien bent en je dode vader ligt daar in die glimmend houten kist, klinkt de droeve wijsheid van een volwassene hol en afstandelijk, en blijven de gezichten van al die grote mensen niet hangen. Op twee gezichten na – degene die een connectie vormen met deze dag en die door mijn herinneringen spoken. Ik zie die twee gezichten nog steeds voor me.

De een heette Hoskins Opperdill. Mijn vader was kwaliteitscontroleur bij de Opperdill Foundry, die langs de oevers van de Little Bear River opereerde. Van de paar keer dat mijn vader me had meegenomen naar de metaalgieterij, herinner ik het me als een plek met een enorme herrie en gigantische machines. De fabriek was eigendom van Hoskins Opperdill, over wie ik altijd had gehoord dat hij de rijkste man van Manitou was. Ik heb mijn vader nooit iets negatiefs over hem horen zeggen. Na de begrafenis beende Opperdill in zijn pak en stropdas en gesteven witte overhemd naar me toe. Ik had gehoord dat hij ook een zoon had, ongeveer van mijn leeftijd, maar die had ik nooit gezien. Hij had net zo goed op een andere planeet kunnen wonen.

Opperdill had het strenge, onverzettelijke uiterlijk van een man die zich zijn hele leven zakelijk had opgesteld, maar toen hij zijn hand uitstak om de mijne te schudden en me een klopje op mijn hoofd te geven, voelde ik een andere kant van hem.

‘Je vader was een goede man.’

Ik knikte.

‘Het stemt me erg verdrietig dat hij er niet meer is. Ik zou er alles voor overhebben om dat te kunnen veranderen. Geloof je me, jongen?’

Hier had je een volwassen man – een rijk en machtig man – die een joch van dertien om zijn mening vroeg. In eerste instantie hield

ik mijn gezicht naar de grond gericht en vertroebelden hete tranen mijn blik, waar ik me bijna voor schaamde. Maar hoewel de man een streng gezicht had, stonden zijn ogen vriendelijk, dus vatte ik moed en gaf ik hem antwoord. 'Ik weet niet zeker of ik dat wel kan geloven. Ik weet alleen maar dat mijn vader er niet meer is en dat hij in uw metaalgieterij is doodgegaan.'

Er kwam een geluidje uit zijn keel, alsof hij die schraapte. 'Recht-toe rechtaan, hè? Nou, dat is prima.' En toen stak hij een hand in zijn zak en haalde een rol met biljetten van honderd dollar tevoorschijn, die hij in mijn hand duwde. 'Je moeder is te trots om dit aan te nemen. Zorg ervoor dat ze dit krijgt. Als die geldbeluste juristen hun zin krijgen, zou het weleens even kunnen duren voor dit financieel is afgerond en de overlijdensverzekering is uitgekeerd.'

Alle aanwezigen liepen naar buiten en daarna stilzwijgend over het grindpad naar de plek waar mijn vader aan de aarde zou worden toevertrouwd, waar een korte grafrede zou worden gehouden. De dragers sjuowden hun last voorzichtig onder een staalblauwe hemel door, die hier totaal niet op zijn plek leek. Een kleinere groep dan in de kapel verzamelde zich rond het rechthoekige gat in de grond. Ik kreeg twee rode rozen in mijn handen gedrukt. De ene was om op de kist te leggen terwijl die zich nog boven het graf bevond, wat ik dan ook deed. De andere roos hield ik vast.

De dominee neuzelde wat vage algemeenheden voor zich uit over een man die hij nooit had ontmoet. Ik richtte mijn aandacht op de roos en probeerde de spiraal van haar blaadjes naar binnen te volgen, helemaal tot aan de kern, en dan weer naar buiten. Om mijn hoofd bezig te houden, weg te voeren van het feit waarom ik daar was. Nadat de grafrede was afgelopen en ik naast de kist stond waarin de overblijfselen van mijn vader lagen, voelde ik een hand op mijn schouder, te zwaar om van mijn moeder te zijn. Bijna te zwaar om een hand te zijn.

Ik draaide mijn hoofd om en schrok toen ik Mason Krim zag, een buurman die in een enorm stenen huis aan het einde van ons blok woonde. Er deden onder mijn vriendjes uit de buurt geruchten de ronde dat Krim honden en katten die op zijn terrein kwamen had vergiftigd, door eten met gif erin op de stoep achter zijn huis neer

te zetten. Maar goed, dat zou ook ontsproten kunnen zijn aan de gedachten van fantasierijke tieners.

Krim stond voorovergebogen en wees naar de kist van mijn vader, die ze nog niet hadden laten zakken. 'Ik weet wat je denkt.'

Zelfs in mijn geschokte en met verdriet overladen toestand vond ik zijn opmerking vreemd.

'Jij denkt,' vervolgde hij, 'dat dat alles is wat er is. Dood is dood. Verdwenen.' En toen boog hij zich nog verder naar me toe, zijn gezicht dicht bij het mijne, terwijl zijn adem mijn neusgaten vulde met de geur van iets wat lag te rotten, nauwelijks gemaskeerd door de pepermint die hij in zijn mond had. 'Zorg er gewoon voor dat je je gedachten wijd openhoudt voor wat dan ook. Er zijn dingen waarvan jij nog niet weet. Dingen die kunnen gebeuren. Zelfs wanneer je ze niet kunt zien.'

Krim keek naar de bloeiende roos in mijn hand en stak zijn kolenschop uit, alsof hij om de roos vroeg. Om de een of andere reden voelde ik me gedwongen om de bloem aan hem te geven. Zijn vingers krulden zich langzaam om de zachte, robijnrode blaadjes van de roos en hij hield hem zo een paar seconden vast. En toen, met een valse glimlach op zijn lippen, opende hij zijn hand en gaf hij de roos terug.

Ik pakte de bloem vast bij de steel en staarde in eerste instantie alleen maar naar deze zeer vreemde, voorovergebogen man. En toen zakte mijn blik naar de roos. De bloemblaadjes, die rood en fluweelzacht waren geweest, waren nu zwart en broos. Het was alsof de fleurige bloem door Krim binnen een oogwenk was veranderd in iets levenloos. Zo dood als de eerste de beste vergeten plant op een onverzorgd graf.

Ik schrok er zo van, dat ik de roos liet vallen en een stap terug deed. 'Bent u goochelaar?'

'Nee, goochelen is mensen voor de gek houden. En ik houd je niet voor de gek. Ik zei je al dat er bepaalde dingen kunnen gebeuren.'

Het gesprek moest mijn moeder zijn opgevallen, want ze begon al naar ons toe te komen. Maar zodra ze dat deed, draaide Krim zich om, gaf haar een kort knikje en glipte weg.

Ik begreep niet echt wat Krim had gezegd en had al net zo min een idee hoe hij dat met die roos had geflikt. Maar te midden van mijn verdriet en alle verwarring wist ik dat dit echt was gebeurd. Recht voor mijn neus. En het had met de dood te maken en met dingen die ik nog niet wist, dingen die mysterieus en aanlokkelijk waren, en die me een verhaal toefluisterden, een sprookje over hoe de overledenen met de juiste geheimen binnen bereik waren en dat het land van de doden kon worden getemd.

HOOFDSTUK 2

Manitou, mijn geboorteplaats, lag in centraal Wisconsin. In die tijd had het een bevolking van dertigduizend zielen en werd het omgeven door platteland. Eind maart, begin april wist je dat het voorjaar eraan kwam, omdat het ijs en de sneeuw begonnen te smelten, waardoor er smeltwater door de straten stroomde en de geur van koeienpoep vanaf het land naar binnen dreef.

Het zag eruit als een relatief veilig dorp dat in het landschap lag genesteld, met zijn hoofdstraat van rond de vorige eeuwwisseling, de rustieke huizen en de vele bomen die de straten flankeerden. Aan de oppervlakte gewoon één klein radertje in het langzaam draaiende raderwerk van de natuurlijke orde van alle dingen die we kennen. Maar de zichtbare dingen vertellen slechts een deel van het verhaal.

Mijn moeder was verpleegkundige en nadat mijn vader was overleden moest ze, tot ze eindelijk de overlijdensverzekering kreeg uitgekeerd, dubbele diensten draaien om brood op de plank te houden. Meestal had ze een vermoeide uitdrukking op haar gezicht, maar ze zette alle zeilen bij voor mij. Ik had het vage gevoel dat ik meer had kunnen doen om haar te helpen, maar dat deed ik niet en ik deed mijn uiterste best om daar niet aan te denken, terwijl ik mijn schuldgevoelens probeerde weg te stoppen.

Nu mijn vader er niet meer was en mijn moeder altijd aan het werk was, bleef er voor mij thuis niet veel meer over dan lege kamers. En rockbands kijken op MTV. En langzaamaan zakte ik af naar een nieuwe vriendengroep, waarvan de meeste leden in de

voetsporen traden van broers en ooms die al achter de tralies zaten. Over een tijdsspanne van bijna twee jaar leerden ze me de fijne kneepjes van het vak van winkeldiefstallen in platenwinkels, kleine inbraken, vandalisme en het roken van Camelsigaretten. Straatvechten was hun ding, niet het mijne. Maar ten slotte ging ik een tijdje naar de boksschool, zodat ik mijn innerlijke worstelingen kon afreageren op het andere joch in de ring. Verlaten zijn heeft een zekere aantrekkingskracht.

Uiteindelijk deden mijn misdragingen me echter de das om. Toen mijn moeder een tweede telefoontje van Jeugdzorg kreeg, las ze me eens goed de les, sneed resoluut al mijn banden met bedenkelijke figuren door en gaf me drie maanden huisarrest.

Tijdens mijn huiselijke detentie verbaasde het me hoe weinig ik de bende waarmee ik was omgegaan eigenlijk miste. En ik was maar iets minder verbaasd om het feit dat ze nooit naar me kwamen vragen. Dus tijdens de lange avonden en weekenden die ik noodgedwongen in mijn eentje doorbracht, had ik genoeg tijd om te overdenken wat het leven nog meer te bieden kon hebben. Dan lag ik op de vloer, staarde naar het plafond en luisterde naar muziek op onze draagbare Crosley-platenspeler, die al bijna twintig jaar oud moest zijn. En dat was het moment dat ik het tot diep in je ziel reikende geluid van de mondharmonica ontdekte – dat gevoelige, rauwe, bijna klaaglijke bluesinstrument dat de muziek van Paul Butterfield zo typeerde, een man die in mijn middelbareschooltijd mijn muzikale held werd.

Mijn moeder was helemaal vol van het feit dat de Berlijnse Muur omver was gehaald, maar ik werd daar niet echt warm of koud van. Het was me namelijk gelukt om de hand te leggen op een oud album van Butterfield dat de titel *The Resurrection of Pigboy Crabshaw* droeg. Ik had geen flauw idee wat die vreemde naam betekende, maar ik wist wel wat zijn muziek verwoordde: liefdesverdriet, problemen, tijd die opraakt en belletjes die rinkelen over dingen die ik nog niet kon beschrijven, maar die ik diep vanbinnen wel voelde wanneer ik naar de muziek luisterde.

Vanaf het moment dat ik niet meer kwam opdagen, lieten mijn oude vrienden me wel erg makkelijk los, maar zo gauw mijn lange

'huisarrest' eindelijk voorbij was, zou ik hen weer hebben opgezocht als Dan Hoover er niet was geweest. Dat was een klasgenoot van me, iemand die ik vanaf de eerste klas van de middelbare school kende. Hij was wat muziek betrof bloedserius – nam twee keer per week gitaarlessen en zat in twee verschillende rockbands tot in dat derde jaar op de middelbare school toe. Toevallig, in de eerste week dat ik het huis weer uit mocht, had hij een bandlid voor zijn tweede groep nodig, die Nagasaki heette. Ik kon een beetje slaggitaar spelen, wat niet veel voorstelde, maar de ware reden dat Dan me erbij wilde hebben, was dat ik mezelf bluesharp had leren spelen, wat hij nogal cool vond. En ik kon zuiver zingen. Maar nadat ik een paar weken met hen had gespeeld en Dan me vroeg om een break met de mondharmonica te doen, vonden de andere jongens in de band dat maar flauwe hap en zeiden ze dat rhythm-and-blues nergens op sloeg, wat Dan en ik complete godslastering vonden.

Ik reageerde met de opmerking dat wat zij echt wilden, was dat Micky Mouse wat toverstof over hen heen zou strooien en hen in Duran Duran of a-ha zou veranderen – groepen die Dan en ik niet konden uitstaan. Dat was meteen het einde van de band en Dan en ik bleven bij elkaar. Nagasaki ging niet bepaald vriendschappelijk uit elkaar, en Dan en ik besloten om de wat minder gebaande paden te betreden en iets met blues te gaan doen.

We stelden een andere band samen, die we The Soul Assault noemden, wat later eenvoudigweg The Assault werd, en speelden Marvin Gaye, de Butterfield Blues Band, James Brown, Muddy Waters en zelfs wat klassiek akoestisch spul van Mississippi John Hurt waar we een beetje een jazz-draai aan gaven.

Bobby Budleigh was onze drummer. Hij was kleiner dan ik, maar wel behoorlijk gespierd. Hij had een vierkant, knap gezicht en een bos blond haar. De meiden konden niet van hem afblijven en dat veroorzaakte nogal wat jaloezie bij de rest van de band.

Augie Bedders, onze basgitarist, was eerstelijns in het footballteam. We zagen dat tijdens het footballseizoen met lede ogen aan en hoewel Dan en ik continu dreigden om Augie te vervangen door een andere basgitarist, nam Bobby het op voor Augie en wist hij ons om te praten.

Tot mijn verbazing begon The Assault in de weekenden wat geld op te brengen, doordat we dan op privéfeestjes en bierfeesten van studentenverenigingen speelden, in eerste instantie in de buurt, maar later door de rest van de staat. In ons laatste jaar begon het echt te lopen, toen we meededen aan een popfestival dat 'Rising Stars' heette en in de arena van Milwaukee werd gehouden, waar ik een voorproefje kreeg van hoe fantastisch succes en beroemdheid konden aanvoelen. The Assault bereikte de eerste plaats door net voor een zwarte soulband die The Royals heette te eindigen – een dansend, saxofoon spelend, strak georganiseerd zevenkoppig ensemble uit een kerk uit de binnenstad, met een leadzangeres die niet veel onderdeed voor Aretha Franklin. Echt, we hadden met een stadionlengte afstand op de tweede plek moeten eindigen, maar halverwege hun tweede nummer hadden The Royals te kampen met een opgeblazen versterker en een hinderlijke feedback over de microfoon. Het was alsof hun elektronica was behekst.

Thuis was de toestand echter iets minder rooskleurig. Onze wijk was geen dure buurt, maar wel goed onderhouden. Geen afbladderende verf en de gazons waren gemaaid.

Maar met het huis van Mason Krim was het anders gesteld. Het was een verpauperd herenhuis dat met het jaar aftakelde. Een kas-teel met Spaanse motieven, met afbrokkelende torentjes en ontbrekende dakpannen. De tuin werd niet bijgehouden, het gras groeide tot aan de raamkozijnen en de struiken waren veranderd in vegetatieve monsters.

Tegen de tijd dat ik laatstejaars op de middelbare school was, had Krim, die ergens in de tachtig was, een herseninfarct gehad. Hij was weer terug uit het ziekenhuis en blijkbaar min of meer mobiel, hoewel hij nogal eens voor controle terug moest. Als verpleegkundige wist mijn moeder van de hoed en de rand, en ze droeg me op om regelmatig te gaan kijken hoe het met hem was.

Ik probeerde me ervan af te maken, maar mijn moeder hield vol dat het onze plicht was om ons 'liefdadig' op te stellen, zelfs ten

opzichte van zo'n eigenaardig iemand als Mason Krim. 'Hij was nog wel zo aardig om naar de begrafenis van je vader te komen,' zei ze. 'Zijn vrouw en dochter zijn een tijdje geleden allebei overleden. Hij woont alleen. Laten we proberen die goede daad te beantwoorden.'

Tja. Natuurlijk herinnerde ik me hem van de begrafenis. En zijn vreemde reputatie was door de jaren heen alleen maar gegroeid. Ik keek niet bepaald uit naar mijn ontmoeting met hem. Op vrijdagmiddag liep ik naar de voordeur van Mason Krim en tikte met de zware, ijzeren klopper aan, die de vorm van een lelijk beest had – net een jakhals. Nadat ik hoorde schreeuwen dat ik kon binnenkomen, ging ik voor de eerste keer zijn enorme huis binnen. Overal hingen dichtgetrokken, donkerpaarse gordijnen, overal stond met velours overtrokken meubilair en de wanden waren afgetimmerd met mahoniehouten panelen. Aan elke muur hing vreemde kunst, waarvan een deel abstract was.

Aan een van de muren hing een groot schilderij waarop het bleek lijk van Christus was afgebeeld, die met zijn gezicht omhoog dood op de grond lag. Hij had een duidelijk zichtbare wond in zijn zij en was van het kruis gehaald, zodat hij kon worden klaargemaakt voor de begrafenis. Aan zijn beide zijden stonden bedroefde engelen.

Plafondhoge boekenkasten stonden vol boeken en op de salontafel, op bijzettafeltjes en in kastjes stonden en lagen vreemde voorwerpen die eruitzagen als archeologische relieken. Het rook er stoffig, zoals in een museum dat niet regelmatig wordt schoongemaakt, of een bibliotheek die al een jaar of tien gesloten is. En de lucht voelde op de een of andere manier ook dikker aan, zoals het moest aanvoelen in een piramide, waar mummies zijn begraven. Er hing een sfeer in Krim's huis alsof ik in de gaten werd gehouden door dingen die niet leefden en niet zichtbaar waren, maar die daar toch op een bepaalde niet-fysieke manier waren, net buiten bereik.

Ik zag Mason gebogen over zijn looprek staan, midden in de grote foyer, met een hoofd dat uitstak als het boegbeeld van een schip, dat me recht aanstaarde. Zijn bleke, uitgezakte gezicht hing aan één kant scheef en op zijn hoofd stonden een paar vlassige haren. Hij sprak me aan met een luide stem die een beetje beefde. 'Kom je me controleren?'

‘Ja. Mijn moeder zei dat ik even langs moest gaan.’

‘Jij bent dat joch van Black, of niet? Hoe heet je?’

Ik vertelde het hem.

Hij knikte van herkenning. En toen gaf hij me wat achterlijke instructies. ‘Klop altijd zes keer. En dan nog eens zes keer. Dan weet ik dat jij het bent.’

Ik knikte.

Hij vroeg: ‘Jij bent geen lutheraan, toch?’

Ik wist niet precies wat dat was, maar ik was het in elk geval niet, dus schudde ik mijn hoofd.

Hij voegde eraan toe: ‘En steek je neus niet in mijn zaken.’

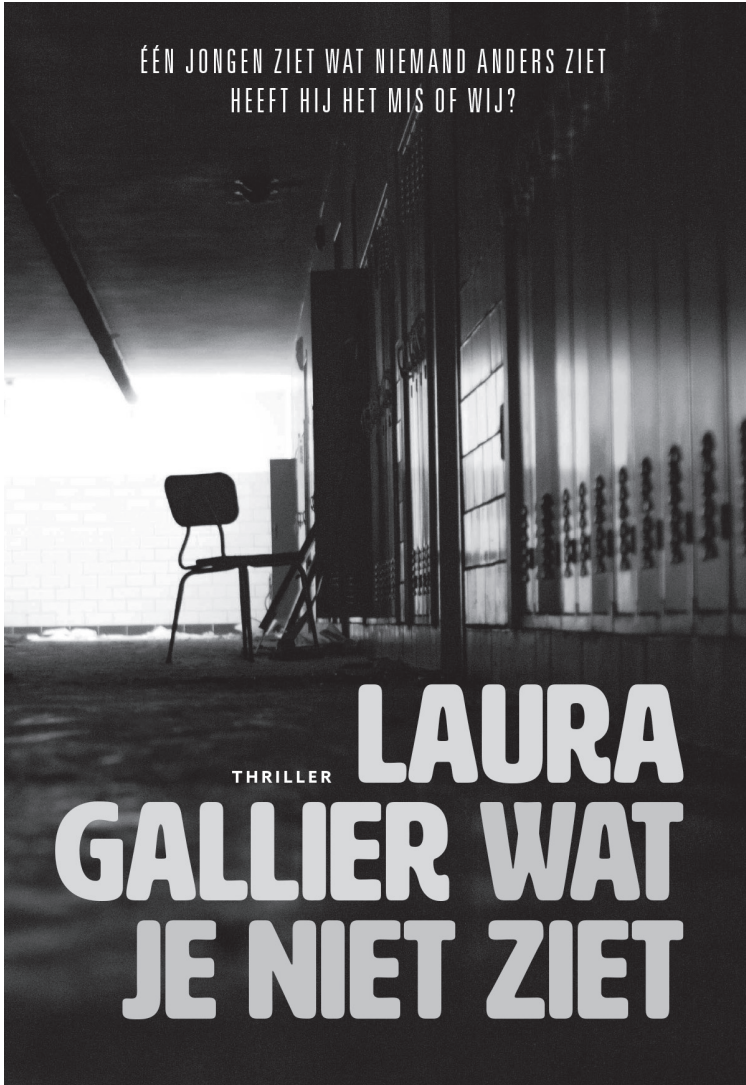
Ook daarop zei ik oké. ‘En ga nooit ergens naar binnen waar je niet bent uitgenodigd. Echt nooit. Je bent gewaarschuwd.’ Maar meteen daarna wierp hij me een griezelige glimlach toe. ‘En als je je met je eigen zaken bemoeit, heb ik misschien wel iets voor je.’

Op het moment dat ik naar de deur wilde lopen om te vertrekken, kwam Krim achter me aan, waarbij zijn looprek op de vloer bonkte, waarna hij met een schok stilstond en opkeek naar het schilderij van de dode Christus. Hij zei fluisterend, maar luid genoeg om het te kunnen verstaan: ‘Aan de verkeerde kant.’

Ik vroeg hem of hij wilde dat ik het schilderij eraf zou halen en het aan een andere muur zou hangen, ergens anders in huis. Krim reageerde niet, maar staarde me alleen maar aan met ogen die er op dat moment zwart en levenloos uitzagen.

Ik vatte dat op als teken dat ik moest vertrekken en maakte dat ik wegkwam.

ÉÉN JONGEN ZIET WAT NIEMAND ANDERS ZIET
HEEFT HIJ HET MIS OF WIJ?

THRILLER **LAURA**
GALLIER WAT
JE NIET ZIET

ISBN 9789085203001 | € 19,95

354 pag. | Barnabas